

FRØKEN Susse Frederiksen, kaldet Folkets Glæde, og hendes Kæreste, tykke Frants Møller, sad den næste Aften ved Ottetiden i et mindre Restavralions-lokale ved Vestervold. De saae begge meget medtagne ud. I mere end en Time havde de siddet tavse og stirret ud over deres tomme Glas.

Der var ikke andre i Lokalet end et Par ældre Mænd, der sad stille fordybet i Aftenbladene.

Ogsaa Opvarteren havde slaaet sig ned i et Sofahjørne med en Avis.

Frøken Susse laa ud over Marmorbordet med Haanden under Kinden. Den store Hat sad skævt paa Hovedet, og hun skød hvert Øjeblik Skuldrene i Vejret under heftige Kuldegysninger. Trods Sminken og de sværtede Øjenbryn saae hun gammel ud. Hun havde om Formiddagen haft en skrækkelig Oplevelse, som endnu ganske lammede hende. En Politibetjent havde ved Tolvtiden ringet paa hendes Dør og udbedt sig en Samtale med hende. Han forklarede, at der samme Morgen i Søndermarken var skaaret en hængt Mand ned, i hvis ellers tomme Lommer man havde fundet en Seddel med hendes Navn og Adresse, hvorfor man formodede, at hun maatte kende ham. Da man ikke paa anden Maade havde kunnet faa oplyst, hvem Manden var, bad man hende om at følge med til Lighuset.